

Tak vážení, krom toho, že jsem ten študijózo v oblasti věd tělovýchovných - kde se mi mimochodem dost jako daří a mrskám to dost slušně: obíhačka, tunely, kladinka, áčko,

dokonce už látkovej tunel... prostě pohodička. Jedinej zádrhel zatím byl, že obíhačka kolem velkejch věcí dobrý, ale nějakej kužel, co voni si postavěj na podlahu, s tím ať dou do háje, to jen překáží v rozběhu, tak ho dycinky porazim. Nemá tam co stát.

Minule jsme rozšířili tým. Přibyl nám tam další bulík, tuten je mnohem menší než Sony, je menčejší i než já! Ač o měsíc starší teda. Každopádně - slušný maso, když se do sebe pustíme. S nim je to supr. Je nerozbitnej jako já a nejni tak úplně stejně rychlej, takže si to užíváme. Parádička vám řeknu. No nic, takže tady dobrý, dokonce je pánčička i s poslušností spokojená, páč když nehopikám, protože na mně není zrovna řada, tak tužíme to, co vona považuje za podstatný. Takže jí ku radosti lehnu, sednu, zvostanu, přivolám se, čekám, dojdu k noze a tak jako podobně.

Velkých luhů pán

Tak teda krom rozvoje mejch tělovýchovnejch kvalit pánčička tůdle naznala, že potřebuju jako ešče další nějaky vědomostě. Prej z přírodopisu. Že prej musim vědít něco vo kočkách. Myslel jsem, že na tohle mám ešče čas? Puberta a sexuální pud ešče daleko. Jenže vona to myslela kapánek jinak, jak jsem pak zjistil. Páč teda nejni kočka jako kočka.

Takže - zas si nás s Bubicí rozdělili. Pánik vyfásnul Bubicí, já vyfásnul pánčičku. A vodítko.

Vodítko je naprosto nemožná věc jako. Nechápu, jak na tom můžou psi trávit celý život. Nikam se nedostanete, nesmíte tahat, blbý prostě, no. Tak ale na chvíli se to dá vydržet, zvláště když předtím dostanete prostor pro své záležitosti. Díky tomu jsem taky vobjevil poklad - půlku rozžvejkanyho tenisáku. A elegantně jsem s ním i kus cesty na tom vodítku krácel. Pánčička se smála, když viděla, jak mám nafouknutou tu kušnu svoji. A pravila, že vypadám jako... no ne, to tady říkat nebudu radši.

Dopochodovali jsme k domku takovému, a...! Tam už na mě čekali. Psi. Mooooooooooooo psůch. Nemám tolik tlapek, kolik tam jich bylo. A hodně jsem jich znal ale. Tristana, Izzinku a Zaka - ty jsem poznal hnedle tehdá, potom co jsem změnil adresu. Ale třeba Berryho, což je taky fajn chlapík, toho jsem viděl prvně a pěkně slušně jsem pozdravil, aby bylo vidět, že jsem z dobrý rodiny. Stejně tak i potom Ertieho. Tak jsem byl radostnej, že mám toliko kámošů k dispozici. No jako ale zase - není kámoš jako kámoš. Dobrej kámoš vás nenechá ve štychu, takže já tetko nevím, co si vo nich jako mám myslet, když mě nechali samotnýho napochodovat do místnosti kde... KDE BYLO STRAŠIDLO!

Muselo to bejt strašidlo, páč pes to nebyl. Psů se já nebojim. Ani slepice to nebyla, tý se taky nebojim. Hrůza. Věřte mi. Bylo to chlupatý, velký jako já, mouratý, mělo to úplně jiný voči než já, chundelatej vocásek. A ŠLO TO KE MNĚ! Zasmýkoval jsem za pánčičku a ta mi řekla, že jsem trouba. Nejsem! Nejsem trouba. Jednak - nic ve mně neupečete a druhak - kdo by se chtěl nechat sežrat strašidlem, he? Trouba je pánčička náhodou. Sice v ní taky nic neupečete, ale vona na rozdíl vode mě se s tím strašidlem hrozně kamarádila. Byla z něj naprosto unešená.

Ssst. Unešená ze strašidla! Kterýmu navíc říkaj Dudlik! Pak se začaly dít věci! Přišlo další strašidlo! No jako co tetkon? Byli už v přesile. Když jsem zjistil, že další strašidlo je v jiný místnosti, padla na mě panika a nevěděl jsem, ešivá se mám schovávat dřív za pánčičku nebo za Olinku, což je pánčička vod Tristana, Izziny a spol. Dudlikostrašidlo na mě chvíli koukalo v klidu a pak se ke mně vydalo!

No jako ne-e, to ne! Začal sem vykřikovat výhrůžky, že ho taky sežeru, a že ešče uvidí, ať se klidí. A uklidil jsem se za dveře (to aby mi to tam náhodou nevobsadil, víte?). Bylo to fakt dost nebezpečný. Zkusil jsem, jestli vedlejší místnost nebude bezpečnější, a vydal se tam na průzkum. No nebyla bezpečnější. Taky tam bylo strašidlo. Hotovej strašidelnej dům.

Ale tak víte co, jeden si časem zvykne na fšécko. I na strašidla. Páč co můžete dělat, když sou úplně fšade, he? A když jsem viděl, že teda pánčička se s Dudlikostráždlem přátelí, říkal jsem si, že když to nežere lidiže, nebude to třeba žrát ani nás psy. Ale jistej jsem si přeci jen nebyl, vono - lidižové sou zpravidla větší než my, tak možná na ně si to netroufne. Ale už jsem byl na vážkách a zkusil jsem se trochu kontaktovat. A protože jsem filuta, pustil jsem se do toho jako do Bubitky, s řevem a vervou.

Úúúútok!

Začal jsem lítat místností, hopsat jako koza (vono, kdyby to náhodou žralo jenom psy, tak si třeba bude myslet, že jsem koza a nesežere mě, to je taková moje strategie) a řval jsem. Dudlikostráždlo na mě zase chvíli koukalo, jasně mi sdělilo, že jsem pako, přišlo ke mně a strčilo ke mně hlavu. Utekl jsem. Výskokem. A přistál u druhého strašidla. To natáhlo tlapičku a dotklo se mě to. Zasmýkoval jsem a celý to ve mně spustilo nutkavou potřebu hopikat a řvát na strašidla.

Řval jsem, že v míru přicházím, že bysem si hrál, ale že se dost jako bojím ešče, ať na mě nepospíchaj. Pánčičky se mi smály. Ale v dobrým, to jsem poznal. A moje pánčička byla furt a furt tak unešená z toho Dudlikostráždla, že jsem i teda kontakt povolil. Ale dycky to pak ve mně spustilo to hopikání a řvaní. Ventiloval jsem. Pak jsem se už na ventilování i vybodnul, a když pánčička byla obdivovat vedle v místnosti výbavu, rozhostilo se domem ticho. Možná ty strašidla nebudou tak hrozný, možná nežerou nejen kozy a lidiže, ale třeba nežerou ani psy?

Nevim, dozvim se to prej příště. Tetkon že už prej půjdeme fšící ven, ať můžem řídit. A to si pište, že se řádilo! Jednak - jsem musel vypustit nahromaděnej adrenalin a páru z těch strašidel kočičích. Druhak nás byla slušná banda a bylo by škoda to nevyužít. A tretjak, potkali jsme v polích pánika a Bubici, která byla celá radostná, že zas vidí pánčičku, a pokousala ji. Já jsem zase pokousal Bubici.

Berry Bubici nepokousal, Berry s ní hodlal založit rodinu. Asi dost početnou podle toho, jak se do toho vložil. Jenže, jééénže. Bubice je dáma. A jako slušně vychovaná dáma dala Berrymu co? No dala mu do držky! Správně Bubice, já jsem jedinej, kdo s tebou může sdílet pelech. Takže tady to bylo pošéfovaný a já se mohl věnovat smysluplné činnosti neboli zápasit se Zakem. Museli jsme dokončit to, co jsme před časem započali.

Hopiky

Jak jsme se tak přelevjali prostorem, koukáme, že z dálky se k nám někdo blíží. Bílý klubíčko nějaký. A to je přece Bondy, řečený Džejms Bond. S tím se skvěle honíme vždycky za barákem. Je megarychlej. Bylo vidět, že jeho panička se bojí. Ona se bojí buď toho, že Džejms Bond zabije někoho - nejlépe jorkšíra, páč ty von nenávidí, protože ho jeden pokousal. A pak se bojí taky toho, že někdo zabije jeho. Pánčička už jí tuhle vysvětlovala, že bát se je k ničemu, že to škodí, a když jsme potkali dva jorky, řekla, ať jí půjčí vodítko s Džejmsem Bondem, že uvidí, že nikoho nezabijou. A nezabili.

Viděla tak Džejmsova panička, že paniky netřeba, že to jen zbytečně situaci hrotí. No a tetkon na ni pánčička volala, že se nemusí bát, že fšící pesani jsou normální, naopak bude

pro Džejmse Bonda přínosem, když ho mezi nás pustí, protože jsou tam dospělí psi, kteří mu slušně vyhradí meze. Aaaa pan Učitel Tristan vyhradil. A rozjařenej Džejms Bond velmi rychle pochopil. Suprovej mejdan se spustil.

Navíc! Jsme se postupně i na chvíli rozšířili o obrovskýho vlka. No dobře, nebyl to vlk, ale československej vlčák, ale byl obrovskej, moooc obrovskej a uctivej. Nejuctivější byl k Bubici, ta si už asi nikdá nebude muset mejt gezicht, jak jí ho vopucoval. Když odešel, došla k nám pro změnu fešná bulteriérka a tak zase bylo vítání, zdravení, poskakování a družení. Bezva mejdáněk vám řeknu, věřte mi. Jak jsme byli rozhicovaní, utikali jsme pak k rybníčku a...! Tu to přišlo.

Pánčička dostala hysterický záchvatek a fšící se jí smáli. Teda fšící - pánik se jí smál. My psové ne a Olinka taky ne, protože vona to je z gruntu hodná ženská. Ale zase se není čemu divit, že pánčička dostala hysterák, páč já jsem hópнул do vody a hodlal zkoumat tu výpušť, kudy to vytejká zase z toho rybníku. A tam bych prej umřel, kdybych tam spadnul.

Tak já ji zase dost chápu, že by jí bylo líto, kdybych s ní nebyl. Říkala, že tohle by už nedala a že zrovna o tom, že můj velkej předchůdce jí padá do takovejhle šachet s tmavou vodou a vona ho zachraňuje, se jí hodně často zdá. A tak ji to málem zabilo, když mě tam viděla. Naštěstí jen málem, nikomu se nic nestalo a mohli jsme jít dál proudit do polí. Prošli jsme je pořádně, to mi věřte a já pak dorazil domů totálně vorvanej.

Tady to trochu zakrátíme

Snědl sem úplně fšécko, a kdybych mohl, snědl bych večeři i Bubitce. Jenže to se prej nesmí. Vona nesmí do mýho a já nesmím do jejího. Dycky dá pánčička její misku do kůchně, moji do předsíně. My musíme sedět na zadnici na pelechu a ona nás vyzve jménem a pak teprvá můžem k misce. První jde dycinky Bubitka. To je nespravedlivý, já jsem ve vývinu, vona je vyvinutá dost a dost, mohla by tu chvíli počkat. Nic by jí to neudělalo a mě vždycky ten hlad tak zmorduje, že musím z toho metat kozelce ve vzduchu.

Občas i ležim na pelíšku a nadávám hlasitě, že se pánčička s tím vařením loudá. Ona se pak otočí a praví: „Kuš, Otesánku!“ Trochu ponižující, že? Tak hlavně ale, že z ní pak vypadne konečně ta plná miska, abysem ji mohl vdechnout. To mi totiž dodá sil a já zas můžu dělat bordel, jak praví pánčička. Tentokrát toho ale na mě bylo trochu moc. Tak jsem bordelil jen chvílku a pak nějak nevím ani, co se stalo a... tvrdá půlnoc. Spal jsem zas jak špalíček. Aby ne, když den byl bohat na zážitky.